

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 486/2011-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. januára 2012 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika o prijatej sťažnosti spoločnosti A., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. M. V., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 22. júna 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 33/2011 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti A., s. r. o., na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 22. júna 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 33/2011 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. júna 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 33/2011 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

3. Spoločnosti A., s. r. o., finančné zadost'učinenie n e p r i z n á v a .

4. Krajský súd v Bratislave j e p o v i n n ý spoločnosti A., s. r. o., nahradiť trovy konania v sume 308,59 € (slovom tristoosem eur a päťdesiatdeväť centov) na účet právneho zástupcu, advokáta JUDr. M. V., Advokátska kancelária, B., do dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 486/2011-11 z 2. novembra 2011 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z 22. júna 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 33/2011. Zároveň týmto uznesením ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako žalovaná vystupovala v súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 23 Cb 234/2008 o zaplatenie sumy 3 319,39 €. Okresný súd v uvedenej veci rozhodol rozsudkom z 12. októbra 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že sťažovateľku zaviazal na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým

rozsudkom sp. zn. 3 Cob 33/2011 z 22. júna 2011 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Sťažovateľka v sťažnosti doručenej ústavnému súdu uviedla, že «v konaní a v rozhodnutí oboch súdov vidí také skutočnosti, ktoré výrazne zasiahli do jeho Ústavou SR garantovaných práv a slobôd... Orgán verejnej moci, v tomto prípade súd, poskytol jednému z účastníkov takú výhodu, ktorá neprimerane zasiahla do rovnosti účastníkov sporu a to tým spôsobom, že Okresný súd Bratislava II. sám bez toho, že by to navrhovateľ namietal, vyslovil, že ustanovenie o zmluvnej pokute je neplatné. Až do rozhodnutia OS BA II. nebola vznesená žiadna námietka voči dohodnutej zmluvnej pokute, navrhovateľ (P. s. r. o.) mal jednoznačnú vedomosť, v akej výške a pre aké porušenie povinností bola zmluvná pokuta dojednaná a nikdy neplatnosť ustanovenia o zmluvnej pokute nenamietal). Súd teda prihliadol na skutočnosť, ktorá nebola medzi stranami sporná a oprel svoje rozhodnutie o takúto skutočnosť. Súd v rámci konania platnosť či neplatnosť dojednania o zmluvnej pokute osobitne neskúmal a bez ďalšieho vo veci rozhodol. Týmto svojim postupom a rozhodnutím porušil Ústavou garantovanú rovnosť účastníkov a rovnosť subjektov, keď jednému priznal výhodu, ktorú nikdy nepožadoval (nenamietal) na úkor druhého.

... Okrem toho OS BA II. v odôvodnení svojho rozsudku na str. 6 uvádza skutočnosti, ktoré vôbec zmluva medzi účastníkmi neobsahovala a súčasne sa nedostatočne oboznámil so všetkými dôkazmi, keďže uvádza odkazy na úplne iné články zmluvy, ktoré nie sú právne významné pre posúdenie právneho a skutkového stavu veci. Podľa odôvodnenia, „v čl. VI. bod 2 zmluvy bolo oprávnenie požadovať zmluvnú pokutu dojednanú pre prípad hrubého porušenia zmluvných povinností zo strany kupujúceho, t.j. podľa názoru súdu nedostatočne určito“. Je to nezmyselné tvrdenie, keďže zmluva neobsahuje takéto znenie čl. VI. ods. 2. Okrem toho súd uvádza odkaz na čl. IV. zmluvy, ktorý obsahuje viaceré povinnosti, avšak vôbec nezobral do úvahy čl. VI. ods. 1, ktorý je naplno zviazaný s čl. 6 ods. 2 zmluvy, keďže čl. VI. zmluvy má názov Porušenie zmluvných povinností a sankcie. Súd tým, že sa nezaoberal riadne ustanoveniami zmluvy, predloženými dôkazmi a tvrdeniami, odňal sťažovateľovi právo na spravodlivý súdny proces a rovnosť subjektov.».

Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a postupu súdu, ktorý mu predchádzal, sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že krajský súd «sa vôbec nezaoberal tou

skutočnosťou, že OS BA II. opieral svoje rozhodnutie o ustanovenia zmluvy, ktoré zmluva vôbec neobsahovala a rozhodnutie odkazovalo na úplne iné články, ktoré vôbec s ustanoveniami o zmluvnej pokute vecne nesúviseli a tie ustanovenia, ktoré s tým súviseli, vôbec nebral do úvahy; v odôvodnení rozsudku sa súd vôbec touto skutočnosťou nezaoberal,

KS BA sa vôbec nezaoberal námietkou sťažovateľa, že nesprávny resp. nepresný odkaz v zmluve je len „chybou v písaní a počítaní“, ktorá podľa nespôsobuje neplatnosť právneho úkonu (§ 37 ods. 3 Občianskeho zákonníka); opäť nie je v odôvodnení rozsudku ani zmienka o tejto skutočnosti,

KS BA sa vôbec nevysporiadal s definíciou zmluvy týkajúcou sa zmluvnej pokuty v zmysle materiálneho skúmania veci; podľa čl. VI. ods. 2 na konci:... zmluvná pokuta je v takej výške, aká je záloha dohodnutá v čl. III. ods. 2 tejto zmluvy“. Uvedený odkaz skutočne odkazuje na článok, ktorý neobsahuje údaj o zálohe (správne malo byť čl. III. ods. 1), avšak s prihliadnutím na prvú časť „aká je záloha“, bolo jednoznačne určité a medzi stranami nesporné, že zmluvná pokuta je určiteľná, t.j. je určený spôsob jej určenia podľa konkrétnej výšky zálohy. Zmluva obsahovala len jednu jedinú zálohu a žiadnu inú a teda pokiaľ ide o zálohu, strany presne vedeli, že sa jedná o sumu 100 000,- Sk (3 319,39 EUR) a táto nebola nikdy namietaná.

Súd sa však vôbec s uvedenými skutočnosťami nezaoberal, nevysporiadal a neuviedol ich v odôvodnení, čím odňal sťažovateľovi právo na spravodlivý súdny proces a spravodlivé odôvodnenie obsahujúce objasnenie podstatných a rozhodujúcich skutočností.

Tým, že sa KS BA nezaoberal tvrdeniami sťažovateľa, predloženými dôkazmi a neuviedol vo svojom odôvodnení tieto namietané skutočnosti a ani sa nezaoberal podstatnými skutočnosťami, ktoré mali a mohli mať vplyv na výsledok konania, porušil právo na spravodlivý súdny proces...».

Sťažovateľka je presvedčená o tom, že došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Cob 33/2011 z 22. júna 2011.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd 1. decembra 2011 vyzval predsedníčku krajského súdu na vyjadrenie k vecnej stránke prijatej sťažnosti, na zaslanie dotknutého súdneho spisu a na oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Predsedníčka krajského súdu doručila 19. decembra 2011 ústavnému súdu vyjadrenie, v ktorom k vecnej stránke prijatej sťažnosti sťažovateľky uviedla, že *«senát „3Cob“ Krajského súdu v Bratislave rozsudkom č. k. 3 Cob 33/2011-123 zo dňa 22.06.2011, rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Takto rozhodol na prerokovaní veci a vo svojom rozhodnutí sa vysporiadal so všetkými tvrdeniami žalovaného – sťažovateľa, uvedenými v odvolaní, svoje rozhodnutie tiež náležite odôvodnil a v celom rozsahu sa ho pridržiava. Súčasne považuje sťažnosť sťažovateľa za nedôvodnú.»*. Predsedníčka krajského súdu zároveň vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Vyjadrenie krajského súdu zaslal ústavný súd 2. januára 2012 právnenému zástupcovi sťažovateľky s možnosťou zaujať k nemu stanovisko a zároveň žiadal oznámiť, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Sťažovateľka doručila ústavnému súdu 20. januára 2012 prostredníctvom právneho zástupcu svoje stanovisko k vyjadreniu krajského súdu. V stanovisku zotrvala na svojich tvrdeniach a vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania veci.

Keďže účastníci konania vyjadrili súhlas s upustením od ústneho pojednávania v predmetnej veci, ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa so stanoviskami účastníkov konania k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Základná sťažostná námietka sťažovateľky sa týka arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorom krajský súd nedal odpovede na zásadné odvolacie námietky sťažovateľky, ktoré spochybňovali skutkový stav, tak ako ho ustálil súd prvého stupňa, interpretáciu zmluvných ustanovení a v dôsledku toho aj právne posúdenie uplatneného nároku v rozsudku okresného súdu sp. zn. 23 Cb 234/2008 z 12. októbra 2010.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, ako aj jej práva na spravodlivé súdne konanie považuje ústavný súd vzhľadom na charakter predostretých sťažostných námietok za potrebné v prvom rade poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej skutkové a právne závery všeobecných súdov môžu byť predmetom jeho kontroly iba vtedy, ak by vyvedené závery všeobecných súdov boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Z citovanej judikatúry vyplýva, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Pritom uvedené nedostatky musia

dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj právo účastníka konania na odôvodnenie, ktorého rámec určuje § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Odôvodnenie rozhodnutí umožňuje účastníkom konania posúdiť, ako všeobecný súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné procesné a hmotno-právne predpisy a akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodovaní o veci samej.

Ústavný súd vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy konštantne zdôrazňuje, že toto právo zahŕňa aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, poukazujúc pritom aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov preto tvorí súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 209/04) je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (m. m. napr. IV. ÚS 115/03).

Sťažovateľka vo svojom odvolaní detailne reagovala na všetky aspekty odôvodnenia rozsudku okresného súdu. Okrem iného argumentovala tým, že súd prvého stupňa sa dostatočne neoboznámil z obsahom kúpnej zmluvy z 5. marca 2008 (ďalej len „zmluva“), pretože v odôvodnení svojho rozsudku citoval iné znenie článku zmluvy, ako v skutočnosti zmluva obsahuje, a opomenul existenciu právne významných ustanovení zmluvy najmä jeho čl. VI ods. 1 a jeho obsahovú prepojenosť s čl. VI ods. 2 zmluvy, ktoré podľa sťažovateľky nemožno vnímať oddelene. Ďalej sťažovateľka argumentovala tým, že pokiaľ išlo o nesprávny respektíve nepresný odkaz v zmluve v súvislosti so zmluvnou pokutou, tak išlo o chybu v písaní a počítaní a toto ustanovenie bolo potrebné vykladať podľa § 37 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), teda v celkovom kontexte zmluvy a jej obsahu.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že *„odvolací súd má zato, že neplatnosť ustanovenia zmluvy týkajúca sa zmluvnej pokuty vyplýva priamo z jej obsahu v kontexte ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý predpokladá písomnú formu a určenie výšky zmluvnej pokuty alebo spôsob určenia výšky zmluvnej pokuty, pričom kúpna zmluva medzi žalobcom a žalovaným takéto ustanovenie neobsahuje. Zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania v článku VI. bod. 2 odvodzuje výšku zmluvnej pokuty od výšky vyplatenej zálohy a priamo odkazuje na čl. III. bod 2, ktorý však zálohu nespomína, ale zaväzuje kupujúceho na zaplatenie zvyšku kúpnej ceny do 30 dní od vyrozumenia predávajúceho, že vozidlo je v prevádzke predávajúceho. Z výpovede p. Ing. V. M. mal súd za preukázané, že návrh zmluvy pripravil žalovaný. Neurčitost' a formálna nejasnosť ustanovenia zmluvy o zmluvnej pokute ako aj fakt, že návrh zmluvy vypracoval a predložil žalovaný, majú za následok v zmysle ustanovenia § 266 ods. 4 posúdenie tohto ustanovenia zmluvy o zmluvnej pokute ako neplatné, a nárok žalobcu na vrátenie zálohy s nárokom žalovaného na zaplatenie zmluvnej pokuty musel súd posúdiť ako nezapočítateľný.“*

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd predovšetkým nereagoval, a teda nevysporiadal sa ani s jednou z námietok sťažovateľky, pričom námietka týkajúca sa výkladu zmluvy, konkrétne čl. VI ods. 2 zmluvy s odvolaním sa na ustanovenie § 37 ods. 3 Občianskeho zákonníka bola relevantná aj vo svetle ďalšieho argumentu sťažovateľky, že

odkaz v čl. VI ods. 2 zmluvy obsahuje bližšiu slovnú identifikáciu v tom zmysle, že „zmluvná pokuta je v takej výške, aká je záloha dohodnutá v čl. III ods. 2 tejto zmluvy“. Podľa názoru ústavného súdu nemožno prehliadať to, že zmluvná pokuta je v zmluve identifikovaná jednak slovne ako záloha a jednak odkazom na príslušný článok zmluvy. Skutočnosť, že odkaz na článok zmluvy je nepresný (namiesto čl. III ods. 1 nesprávne uvádza čl. III ods. 2 zmluvy, pozn.), ešte bezpodmienečne neznamená, že jeho význam je pochybný, pretože zmluva upravuje len jednu zálohu upravenú v čl. III (ale v inom odseku zmluvy, pozn.). Túto skutočnosť namietala aj sťažovateľka v odvolaní (str. 3 odvolania proti rozsudku okresného súdu, pozn.). Ústavný súd ďalej poukazuje aj na znenie čl. VI ods. 1 zmluvy, ktorý výslovne rieši ako možný následok nezaplatenia kúpnej ceny odstúpenie od zmluvy, uplatnenie zmluvnej pokuty, ako aj náhrady škody. Inak povedané, zmluva presne stanovuje prípad, pre ktorý zmluvná pokuta bola uplatnená (v konaní bolo preukázané, že sťažovateľka od zmluvy odstúpila platne, pozri s. 5 rozsudku okresného súdu). Stanovenie výšky zmluvnej pokuty je riešené v čl. VI ods. 2 zmluvy, pričom podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na všetky skutočnosti, ktoré vyšli najavo v konaní, nepochybne ide o zjavnú vadu v písaní, pretože zmluva, čo sa týka výšky zmluvnej pokuty, odkazuje síce na príslušný článok zmluvy, ale na nepríslušný odsek tohto článku a najmä odkaz je bližšie identifikovaný aj slovne ako „záloha“, a keďže zmluva obsahuje len jednu zálohu, podľa názoru ústavného súdu jeho význam je nepochybný. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nepovažoval odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu za súladné s označenými právami sťažovateľky.

Formálne poňaté odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia je podľa názoru ústavného súdu jednostranné, nedáva potrebné odpovede na relevantnú argumentáciu sťažovateľky prednesenú v odvolaní proti rozsudku, a tak ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Cob 33/2011 z 22. júna 2011 krajský súd porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu a aj jej právo na spravodlivé súdne konanie (bod 1 výroku tohto nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Vzhľadom na to, že ústavný súd dospel k záveru o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu aj jej práva na spravodlivé súdne konanie, zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

Pri opätovnom rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky bude úlohou krajského súdu v prvom rade dôsledne sa vysporiadať s argumentáciou sťažovateľky prednesenou v odvolaní.

III.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Právny zástupca sťažovateľky si uplatnil trovy konania za dva úkony právnej služby (prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti), ktoré vyčíslil v celkovej sume 308,59 €. Právny zástupca sťažovateľky je zároveň platcom dane z pridanej hodnoty.

Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 1 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2010

v sume 741 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2011 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 123,50 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľky aj nárok na náhradu režijného paušálu 7,41 € za jeden úkon podľa vyhlášky. Ústavný súd tak priznal sťažovateľke sumu 308,59 €, keďže uplatnená náhrada trov konania sťažovateľkou nepresahovala sumu vypočítanú ústavným súdom.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2012